

Strandfogdens Datter.

af N. B. Madsen. (Fortfat.)

Plasterne blev hurtigt bragt ind. "Her er lidt Vin — tag kun en slurk af den." "Nej Tak," sagde Frustrer bestemt. "Naa, ikke det, nej det er maasse heller ikke noget for Dem — men her er lidt Kognat, det er bedre — naa heller ikke — nej, det er saamænd ogsaa bedst at undvaere det."

saar trakte ud, og hendes blege Ansigt, over hvis ener-giste Linjer der laa noget tungt og slapt, var praegtet af dyb Kummer. Moderen sad ved hendes Seng, da hun slog Øjnene op. Ellen bemærkede hende ikke straks. Hun laa et Øjeblik og befandt sig. Som en vidfarende, der føler sig frem gennem tætte Taager, saaledes arbejdede hendes Tanker sig lidt efter lidt tilbage til det Tidspunkt, da hendes klare Minder begyndte. Saa var det, som lagde der sig en tung Sten over hendes Bryst, og hun skønnede tungt.

se? Ikke for deres Styld derude, men for min Styld, Bedstefader." "Ja, det var maasse en af Grundene. I hvert Fald var det en magtig Kæft, som ogsaa vilde tale til dig." "Gud vilde straffe mig." "Nej, Gud vilde frelse dig." "Nej, Bedstefader — jeg ved det. — En Gang vilde han frelse mig. En Gang kaldte han paa mig, ja, længe, længe, men jeg sagde nej. Nu er der kun Straf og Dom tilbage."

Og Styggen var Sandheden fra Gud, der havde ramt hendes genstridige Hjerte. Hun havde været som en anstuit, sngtende Hjort. Men nu var Hjorten styrket og laa og var ved at forbløde sig. Hun kunde ikke mere flygte bort fra Gud. Hun kunde aldrig mere saa ham ud af sin Tilværelse. Hun vidste det — vidste det saa sikkert som noget, at det Liv uden Gud, hun i Fantasi havde udmaalt sig som Paradiset, kun vilde blive som Gvaas Liv uden for det tabte Eden, hvor de spredte Solblik fra hendes Kærligheds-Himmel ikke vilde kunne gennemtrænge Dødslyggen, der havde lagt sig over hendes voagne Samvittighed.

Den unge Løge havde snart overfattet Situationen. "Er der nogen døde?" spurgte han henbendt til Karen.

Ellen svarede ikke. Altfra var kommen saa hurtigt, saa uventet over hende. Inde i Kammeret ved Siden af laa Ellen sng, maasse dødsng. Som en halv bevidstløs git hendes stærke Mand frem og tilbage paa Gulvet, uden at hun endnu havde talt med ham eller hørt et Ord fra ham. Og oppe i Storstuen laa Riget af hendes eneste Søn.

Den gamle Ord pegede ind i en Verden, hvor hun ikke var født. Hun vidste ikke, hvad hun skulde svare, og hun søgte tilbage, at hun ikke kunde sige noget, der kunde være hende til nogen som helst Hjælp. Tilbage havde hun ved Ellens Befendelse følt et Stik i sin Samvittighed. Hendes Fader og hendes Søn havde ofte vist hende Vejen til Samfund med Gud og talt til hende om Guds mangehaandede Dragelser.

Det var jo en jordist Brudgom, for hvis Styld hun havde sagt nej til den himmelske. Og nu var det for silde. Det havde hun jo Herrens eget Ord for.

"Jeg kan godt blive her, til I er færdige med Mandene," sagde Marie. "I har jo alle nok at gøre."

Hans Ansigt, hvori Sorgen havde staaret dybt, var som et mat Solblik gennem tætte Skyer. Det døde hurtigt igen. "Naa, lille Ellen, nu er du over det," sagde han og klappede hende paa de hvide, gennemsigtige Kinder.

De to sønner gik ind i Stuen, og Ellen rejste sig op. De havde været i den dybe Sjelkæmp. En Seng var under hendes Sygdom flyttet ind i Værelset. I den laa Moderen og sov trygt. Med et vaagnede hun og hørte Ellen stonne.

"Ja, for det kan jo dog gaa for vidt med den Religion, det ved du nok, jeg har sagt. Og det mener jeg." (Fortættles.)